

[Forsvarsministeren.]

Danmark er jo med i dette Arbejde. Men vi maa i høj Grad, som jeg allerede har udtalt, naar det gælder internationale Forhold, væbne os med den største Taalmodighed. Vi har jo utaalmodige, ufornuftige Mennesker, der udtaler netop nu, at det Arbejde, der udføres dernede, og hele Institutionen er temmelig nytteløs. Efter min Mening er det ganske urigtigt at bruge en saadan Betegnelse. Jeg mener, at man kan henvise til mange forskellige udmærkede Resultater, som man maaske ikke havde opnaaet, i det Øjeblik vi ikke havde haft en Institution som Folkenes Forbund. Jeg skal ikke her komme ind paa nærmere at betegne, hvad jeg i den Henseende sigter til, for jeg tror, at det er fuldstændig klart for alle ærede Medlemmer. Hvad det kommer an paa med Hensyn til denne Institution, er jo, hvad en engelsk Admiral, der holdt et fortræffeligt Foredrag her i København for kort Tid siden netop om denne Institution, sagde: at det, det kommer an paa baade i de smaa og i de store Lande, er at man efterhaanden faar en stærk offentlig Mening, der staar bag ved og anerkender de Tanker, der laa til Grund for denne Institution, da den i sin Tid blev dannet. Det, det kommer an paa, er, at man i denne Henseende ikke taler ringeagtende derom, men at man virkelig bidrager til, at der kan komme til at staa en stærk offentlig Mening baade i de smaa og i de større Lande bag denne Forening. Saa tror jeg ogsaa, at den til syvende og sidst vil komme til at udrette noget meget stort.

Naar jeg taler om den udenrigspolitiske Situation i 1922 og nu, mener jeg, at man maa fremholde, at der ogsaa er visse Plusser i denne Situation. Selv om der i dette Øjeblik er Uro forskellige Steder i Europa, er der dog visse Ting, som vi kan henvise til som absolut værende et Plus i Sammenligning med Tilstanden i 1922. Her vil jeg i første Række nævne, at siden da er Tyskland blevet Medlem af Folkenes Forbund, og dermed er der sket en betydelig Afspænding særlig mellem de to førende Lande, Tyskland og Frankrig. Jeg vil ogsaa henvise til, at Traktatpolitikken er udvidet meget betydeligt. Jeg tænker naturligvis ikke mindst paa Locarno-Pagten, der i den Forbindelse ogsaa er blevet omtalt adskillige Gange her i dette høje Ting, og som er en særdeles betydningsfuld Traktat, derom er der ingen Tvivl. Naturligvis kan man i denne Forbindelse ogsaa nævne, at der er visse Alliancetraktater, der er af en anden Beskaffenhed og ikke varsler saa særlig

godt for Fremtiden. For Danmarks Vedkommende har man jo overalt, hvor det har kunnet lade sig gøre, været ivrig for at afslutte de mest vidtgaende Venskabs- og Voldgiftstraktater med alle de Lande som vi overhovedet kunde faa Traktater med, og der er dog det glædelige ved det, at dette er sket, uanset hvilket Parti der har siddet inde med Regeringsmagten her i Danmark. Der er ikke Tale om, at vi fra Danmarks Side stiller Fordring om, at visse Ting, vitale Spørgsmaal o. s. v., skal undtages. Blandt disse Traktater, som vi har faaet med forskellige Lande, maa man sige, at netop de af dem, som vi har faaet med de andre nordiske Lande, er af den Beskaffenhed, at man ikke kan tænke sig, at der noget Sinds i Fremtiden vil komme krigerske Forviklinger. Alle fornuftige Mennesker vil sikkert ræsonnere saaledes, at man mere og mere indenfor Landene, indenfor Staterne bør gaa i den Retning, at det bliver upartiske Domstole, der afgrer de eventuelle Stridigheder, som maatte opstaa mellem Nationerne.

Man kan naturligvis, naar man omtaler den udenrigspolitiske Situation, ikke se bort fra, at der, som jeg allerede har nævnt, er Uro forskellige Steder her i Europa. Og vi kan naturligvis ikke se bort fra, at der føres og ikke mindst i de senere Tider er blevet ført et truende Sprog fra Landet mod Øst, det store Rige mod Øst, mod Landet i Vest. Det er den Slags Ting, som vi i alt Fald gør vel i at tænke over, ogsaa naar vi drøfter et Spørgsmaal som det, der her er Tale om: en Reorganisation eller i hvert Fald visse Ændringer af Forsvarssystemet af 1922.

Man vil erindre fra sidste Rigsdagssamling, da vi havde en Militærdebat — det har vi for Resten haft hvert Aar gennem en længere Aarrække — og der foregik en Nedsikring af alle Statsudgifterne, at jeg da udtalte, at heller ikke de militære Budgetter kunde forbigaa, naar der var Tale om Nedsættelser, men at man dog maatte tage i Betragtning, at vi for faa Aar siden i 1922 fik en betydelig Nedsættelse af Militærudgifterne. Der var imidlertid ikke Tid til en saa grundig Overvejelse som nødvendig, hvis man skulde stille Forslag om Ændringer af Lovene af 1922, og derfor maatte Nedsættelserne for indeværende Finansaar blive foreløbige. Jeg udtalte derfor samtidig, at mine Bestræbelser skulde gaa i Retning af at benytte Sommeren til en grundig Under søgelse af alle disse Forhold, saaledes at der ved denne Rigsdagssamlings Begyndelse kunde fremsættes Lovforslag, og saa maatte